

Arrest

nr. 322 887 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 februari 2014 een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, om haar vader die als derdelander verblijfsgerechtigd is in België te vervoegen. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 4 augustus 2014 geweigerd, omdat verzoekster reeds meerderjarig is.

1.2. Verzoekster dient op 28 juni 2021 een eerste aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op het volgen van hogere studies in België. Op 15 september 2021 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd.

1.3. Op 19 april 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op het volgen van hogere studies in België. Op 20 mei 2022 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd.

1.4. Op 4 juli 2022 dient verzoekster een derde aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op het volgen van hogere studies in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt haar op 29 september 2022 opnieuw geweigerd.

1.5. Op 26 juni 2023 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op het volgen van hogere studies in België. Op 17 augustus 2023 wordt akkoord gegaan met de afgifte van het gevraagde visum.

1.6. Verzoekster betreedt op 23 september 2023 het Belgische grondgebied.

1.7. Op 5 maart 2024 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader die intussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 14 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2024 werd ingediend door:

Naam: [E.H.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [1993]

Geboorteplaats: [S.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde [E.H.A.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn, legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Enkele stortingen van de referentiepersoon naar betrokkene: 305 EUR dd. 25.12.2017, 305 EUR dd. 15.04.2018, 500 EUR dd. 07.10.2018, 50 EUR dd. 04.11.2018, 505 EUR dd. 01.06.2021, 505 EUR dd. 26.06.2021, 605 EUR dd. 07.08.2021, 705 EUR dd. 09.10.2021, 500 EUR dd. 15.01.2022, 505 EUR dd. 01.03.2022, 390 EUR dd. 08.04.2022, 400 EUR dd. 21.05.2022, 500 EUR dd. 25.06.2022, 505 EUR dd. 12.12.2022, 255 EUR dd. 01.04.2023, 709,35 EUR dd. 28.05.2023, 505 EUR dd. 25.06.2023, 1010,85 EUR dd. 29.07.2023
- Overschrijving van de referentiepersoon naar UCL Depot Etudiants Etrangers met als vermelding de naam van betrokkene (12.000 EUR)
- Certificat de d’absence de propriété (dd. 06.09.2023) op naam van betrokkene
- Attestation de revenu op naam van betrokkene (dd. 30.08.2023)
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC (dd. 30.08.2023)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.09.2023 België binnenreisde met een visum type D om in België te studeren aan de UCL. Bij haar visumaanvraag verklaarde betrokkene zelf, in eigen hoofde, in te staan voor haar verblijf in België en genoeg geld te hebben voor de komende drie jaar in België. Zij verklaarde verder geen garant te hebben. Betrokkene kan bezwaarlijk stellen voorafgaand aan haar komst naar de Schengen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden na haar aankomst te stellen bij haar aanvraag gezinshereniging dat zij onvermogen was in het land van herkomst en ten laste is van de referentiepersoon en dat er reeds in het land van herkomst sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon.

De bewijzen die betrokkene voorlegt om haar onvermogen aan te tonen zijn dan ook niet afdoende. Ten eerste lijken de attesten die het onvermogen wat betreft onroerend goed proberen te staven beide afgeleverd te zijn op basis van een verklaring op eer van betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van de informatie opgenomen in de attesten kan dan ook niet worden uitgesloten. Ten tweede wat betreft het attest van de revenu, hierover dient te worden opgemerkt dat ook deze attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de persoon in kwestie, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft.

Ten slotte legt betrokkene enkele geldtransfers voor van de referent naar betrokkene. Er moet vastgesteld worden dat de overschrijvingen door de jaren heen hoogst onregelmatig waren, zo werd er in 2017 slechts één storting gedaan, in 2018 drie, daarna 2 jaar lang helemaal niets, in 2021 dan weer slechts vier stortingen, in 2022 werden er 6 stortingen gedaan waarvan vijf in de eerste zes maanden en in 2023 in de maanden voorafgaand aan haar komst naar België werden er vier stortingen gedaan. Niet alleen zijn de stortingen onregelmatig in tijd, ze zijn ook erg onstabiel. Zo schommelden de stortingen van 50 EUR per maand tot meer dan 1000 EUR. De onregelmatigheid en onstabielheid van de stortingen wijst er enerzijds op dat betrokkene – gezien zij vaak maanden tot jaren niets ontving – wellicht kon beschikken over andere bestaansmiddelen/inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien, zoals zij ook in haar visumaanvraag heeft verklaard. Anderzijds toont het aan dat de stortingen hoogstwaarschijnlijk aangewend werden voor specifieke doeleinden (zoals bijvoorbeeld het financieren van een vliegticket naar België voorafgaand aan haar komst) in plaats van dat betrokkene aangewezen was op deze stortingen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene legt ook nog een storting voor van de referentiepersoon naar UCL depot étudiant étrangers van 12.000 EUR met als vermelding de naam van betrokkene. Uit de visumaanvraag (brief UCL dd. 08.06.2023) blijkt dat betrokkene maandelijks een som geld zal ontvangen van dit budget om in haar levensonderhoud te voorzien. Het feit dat het geld werd overgeschreven door de referentiepersoon betekent niet dat het geld ook effectief afkomstig was van de referentiepersoon. De geldsom kan hem evenzeer ter beschikking zijn gesteld door betrokkene die namelijk, zoals reeds eerder werd aangehaald, op 27.06.2023 verklaard heeft zelf het nodige geld verzameld te hebben om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.12.2023 in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en niet kan blijken dat zij reeds in het land van herkomst tot op heden financieel/materieel ten laste is van de referentiepersoon, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan met haar vader, de heer [E.H.A.] (RRN [...]) van Belgische nationaliteit.

Op 14/08/2024 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de weigering van dit verblijfsrecht.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

[...]

Nochtans heeft verzoekster bij haar aanvraag voor het visum D een document gevoegd; mn het bewijs van een storting van de referentiepersoon naar de UCL "Depots des Etudiant Etranger" voor een bedrag van 12.000 euro met vermelding van haar naam en blijkt dat verzoekster (brief UCL dd. 0806/2023) maandelijks een som geld zal ontvangen van dit budget voor haar levensonderhoud.

Dit bewijs heeft wel degelijk betrekking op een storting afkomstig van de referentiepersoon.

De gemachtigde miskent dan ook volledig de bewijswaarde van dit document door te motiveren dat “de geldsom hem evenzeer kan ter beschikking zijn gesteld door betrokkene die namelijk, zoals reeds eerder werd aangehaald, op 27/06/2023, verklaard heeft zelf het nodige geld verzameld te hebben om in haar eigen levensonderhoud te voorzien”

Deze redenering van de gemachtigde is derhalve niet gesteund op de objectieve bewijselementen voorhanden in het dossier.

De bewering “dat betrokkene deze geldsom (12.000,00 euro) zou ter beschikking gesteld hebben van de referentiepersoon om ze dan vervolgens via zijn rekening over te maken aan de UCL tbv verzoekster, slaat op niets en kan zelfs niet vermoed worden op basis van de objectieve gegevens van het dossier.

Uit de verklaring van verzoekster dd. 27/06/2023 dat zij zelf het nodige geld “verzameld” heeft om in haar eigen levensonderhoud te voorzien ; kan enkel afgeleid worden dat zij het geld “verzamelde” doch niet dat het geld afkomstig zou zijn van eigen inkomsten en/of opbrengsten.

De betreffende geldsom werd inderdaad ter beschikking gesteld/ geschonken door haar vader; de referentiepersoon en werd aldus op deze wijze “verzameld” door verzoekster.

De gemachtigde dient zorgvuldig te handelen en dient zich te steunen op de objectieve gegevens van het dossier en niet op subjectieve speculaties.

...

De gemachtigde oordeelt verder dat de voorgelegde transfers van de referentiepersoon ten gunste van verzoekster, niet afdoende zijn om haar onvermogen aan te tonen.

Hij stelt vast dat de overschrijvingen door de jaren heen hoogst onregelmatig waren en ook erg onstabiel. Dit wijst er volgens de gemachtigde op dat verzoekster " wellicht kon beschikken over andere bestaansmiddelen/inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien zoals zij in haar visumaanvraag heeft verklaard"

In de eerste plaats heeft verzoekster in haar visumaanvraag NIET verklaard dat zij kon beschikken over andere bestaansmiddelen/ inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien; laat staan voorafgaand aan haar komst naar België.

Zij heeft alleen vermeld zelf het nodige geld "verzameld" te hebben om in haar levensonderhoud te voorzien tijdens haar studententijd; mn; doelde zij hierbij op de storting van de 12.000,00 euro, die haar vader, de referentiepersoon, uitvoerde in een Fonds van de UGL tvv. verzoekster.

De gemachtigde steunt zich duidelijk op de visumaanvraag van verzoekster tot aflevering van het visum type D. Dit document moet dan ook gevoegd worden in het administratieve dossier; teneinde de verificatie mogelijk te maken.

Voor haar vertrek naar België had verzoekster noch eigen inkomsten noch vermogen, zoals volgt uit de meegedeelde stukken, die zich bevinden in het administratieve dossier.

Er werd geld overgemaakt naar Marokko door haar vader, de referentiepersoon.

Tevens reisde de vader van verzoekster meerdere malen naar Marokko en overhandigde hij bij deze gelegenheden nog gelden om te voorzien in haar levensonderhoud.

Uit de documenten :

- certificat d' absence de propriété

- attestation de revenu

- attestation de non-imposition à la Th-TSC

volgt duidelijk dat verzoekster noch inkomsten had noch vermogen bezat in Marokko.

Het enkele feit dat deze documenten "gesolliciteerd zijn, maakt ze niet minder geloofwaardig.

Attesten, die door particulieren gevraagd worden aan de Overheid, hebben steeds een gesolliciteerd - in de zin van aangevraagd - karakter.

De verklaringen dié verzoekster aflegde ivm. haar inkomsten en vermogen werden door de Marokkaanse beambte gecontroleerd en geverifieerd, alvorens het document af te leveren.

De attesten bevestigen dan ook de werkelijke situatie.

De gemachtigde oordeelt nog :

"Het gegeven dat betrokkene sedert 07/12/2023 in België tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont ...

Verzoekster heeft in België geen inkomsten — zij studeert.

Dit kan eenvoudig worden gecontroleerd.

Indien de gemachtigde bijkomende informatie wenste, kon deze op het eerste verzoek aangeleverd worden.

De rechtsonderhorigen kunnen niet op de hoogte zijn van al de wettelijke bepalingen en bovendien dient de gemachtigde zich bij het nemen van een beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat hij zich voldoende moet informeren.

..

De Staatssecretaris is inderdaad verplicht in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze motieven moeten afdoende zijn;

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in deze geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier die hij nochtans kende , dan wel minstens behoorde te kennen en waarmee hij bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte geen rekening hield.

In de eerste plaats wordt aangehaald dat op basis van de feitelijke elementen en de documenten van het dossier vast staat dat verzoekster de dochter is van de referentiepersoon.

Dit gegeven wordt door de gemachtigde niet betwist.

Het is dan ook aanvaardbaar dat verzoekster stelt dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar vader de referentiepersoon.

Het is niet meer dan normaal dat zij vroeger als descendent/kind van haar vader, ook werd onderhouden door haar vader. In haar land van herkomst zou verzoekster ten laste van haar vader/familie blijven tot aan haar eventuele huwelijk.

Tenslotte is verzoekster thans studente aan de UCL en heeft zij naast haar studies niet de mogelijkheid om te werken.

Wegens gebrek aan inkomsten dan wel recht op een of ander vervangingsinkomen, wordt verzoekster onderhouden door de referentiepersoon , haar vader, met wie zij samenwoont.

Rekening houdend met de omstandigheid dat verzoekster niet zelf in haar levensonderhoud kan voorzien en de samenwoont met de referentiepersoon , kan men alleen maar tot het besluit komen dat verzoekster financieel afhankelijk is en laste is van de referentiepersoon ; zij het voor het dagelijks levensonderhoud en onderdak en de kosten van haar studies.

Door niet alle feitelijke elementen mee op te nemen in de overwegingen op basis waarvan de Staatssecretaris tot zijn besluit kwam, handelde hij onzorgvuldig en is de beslissing niet ter voldoende naar recht gemotiveerd.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen elementen aanbrengt van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar vader waardoor zij een verblijfsrecht zou kunnen bekomen.

De beslissing stelt eenvoudig weg dat er uit het geheel van de elementen in het dossier geen bijzonder afhankelijkheidsrelatie blijkt tussen verzoekster en haar vader.

Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden ; nl dat verzoekster de dochter is de referentiepersoon en dat zij wegens gebrek aan inkomsten van hem afhankelijk is.

Er moet, bij iedere aanvraag tot gezinshereniging, in concreto worden beoordeeld of er al dien een afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Hierbij moet rekening gehouden worden met al de elementen aanwezig in het dossier; zowel de meegedeelde documenten als de feitelijke gekende omstandigheden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden vermeld. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster gaat in haar middel ook over tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wat bevestigt dat zij er kennis van heeft kunnen nemen. Hiermee is het doel bereikt dat wordt beoogd met het bestaan van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.4. Verzoekster diende op 5 maart 2024 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische vader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De door verzoekster beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder de toepassing van (oud) artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat op het moment van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]”

Verzoekster beriep zich specifiek op haar hoedanigheid van familielid in de zin van (oud) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidde als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

2.5. Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader om in aanmerking te komen voor de beoogde gezinshereniging.

2.6. Wat betreft het “ten laste zijn” van de referentiepersoon bestaat er geen wettelijke bewijsregeling. Het bewijs van het vervuld zijn van deze verblijfsvoorwaarde is dus vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat het bevoegde bestuur discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verblijfsvoorwaarde van het “ten laste zijn” zo interpreteert dat verzoekster moet aantonen dat er tussen haar en de referentiepersoon reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst. De voorwaarde van het ten laste “zijn” in (oud) artikel 40ter, § 2 juncto (oud) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt inderdaad in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde (oud) artikel 40ter, § 2 uitdrukkelijk sprake is van familieleden die “de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen”, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoekster betwist in wezen ook niet dat zij dient aan te tonen dat zij van in het land van herkomst ten laste is van haar Belgische vader.

2.8. Verweerder geeft met zijn motivering in de bestreden beslissing nog aan dat, opdat is voldaan aan de voorwaarde van het “ten laste zijn”, het niet kan volstaan dat er sprake was van geldelijke ondersteuning door de referentiepersoon aan verzoekster in Marokko, maar dat ook moet blijken dat verzoekster er was aangewezen op de materiële en/of financiële ondersteuning om in haar levens-onderhoud te kunnen voorzien. Verzoekster betwist deze interpretatie van het begrip “ten laste zijn” als dusdanig niet.

2.9. Verweerder heeft geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van haar Belgische vader, nu niet blijkt dat zij er effectief onvermogen was en dat zij er materieel en/of financieel afhankelijk was van haar vader om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Inzake de voorgelegde stukken die de staat van onvermogen in het land van herkomst dienden aan te tonen, oordeelde verweerder als volgt:

“De bewijzen die betrokkene voorlegt om haar onvermogen aan te tonen zijn dan ook niet afdoende. Ten eerste lijken de attesten die het onvermogen wat betreft onroerend goed proberen te staven beide afgeleverd te zijn op basis van een verklaring op eer van betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van de informatie opgenomen in de attesten kan dan ook niet worden uitgesloten. Ten tweede wat betreft het attestation de revenu, hierover dient te worden opgemerkt dat ook deze attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de persoon in kwestie, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft.”

Inzake de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen wordt gemotiveerd als volgt:

“Ten slotte legt betrokkene enkele geldtransfers voor van de referent naar betrokkene. Er moet vastgesteld worden dat de overschrijvingen door de jaren heen hoogst onregelmatig waren, zo werd er in 2017 slechts één storting gedaan, in 2018 drie, daarna 2 jaar lang helemaal niets, in 2021 dan weer slechts vier stortingen, in 2022 werden er 6 stortingen gedaan waarvan vijf in de eerste zes maanden en in 2023 in de maanden voorafgaand aan haar komst naar België werden er vier stortingen gedaan. Niet alleen zijn de stortingen onregelmatig in tijd, ze zijn ook erg onstabiel. Zo schommelden de stortingen van 50 EUR per maand tot meer dan 1000 EUR. De onregelmatigheid en onstabielheid van de stortingen wijst er enerzijds op dat betrokkene – gezien zij vaak maanden tot jaren niets ontving – wellicht kon beschikken over andere bestaansmiddelen/inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien, zoals zij ook in haar visumaanvraag heeft verklaard. Anderzijds toont het aan dat de stortingen hoogstwaarschijnlijk aangewend werden voor specifieke doeleinden (zoals bijvoorbeeld het financieren van een vliegticket naar België voorafgaand aan haar komst) in plaats van dat betrokkene aangewezen was op deze stortingen om in haar levensonderhoud te voorzien.”

2.10. Voor wat betreft de voorgelegde bewijzen van onvermogen, houdt verzoekster vol dat zij voor haar komst naar België noch eigen inkomsten noch vermogen had en dat dit blijkt uit de door haar voorgelegde stukken. Het enkele feit dat deze documenten “gesolliciteerd” zouden zijn, maakt ze volgens verzoekster niet minder geloofwaardig. Zij betoogt dat attesten die door particulieren worden aangevraagd bij de overheid telkens een zeker gesolliciteerd karakter hebben. Zij stelt dat haar verklaringen in verband met haar inkomsten en vermogen steeds door een Marokkaanse beambte werden gecontroleerd en geverifieerd, waardoor deze attesten haar werkelijke situatie in Marokko bevestigen.

Het voorgelegde stuk *“attestation de non-imposition à la TH – TSC”* stelt echter zeer duidelijk dat het gaat om een *“déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressée le 30/08/2023”* (eigen vertaling: *“verklaring op eer, ondertekend door de belanghebbende op 30/08/2023”*) waardoor het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig overkomt van verweerder om hierover te stellen dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ook wat betreft het *“certificat de d'absence de propriété”* kan verzoekster niet worden gevolgd. In dit stuk wordt immers het volgende opgenomen: *“Certificat délivré à Mme [N.E.H.], en vertu de la déclaration du 29/08/2023, sous toutes les réserves, l'inventaire des propriétaires étant en état de mise à jour et d'informatisation. Certificat limité aux informations sollicitées”* (eigen vertaling: *“certificaat afgegeven aan mevrouw [N.E.H.] op grond van de verklaring van 29/08/2023, onder voorbehoud, aangezien de inventaris van eigenaren wordt bijgewerkt en geautomatiseerd. Certificaat beperkt tot de gevraagde informatie”*). Verzoekster weerlegt met haar kritiek de motieven aangaande deze stukken geenszins.

Aangaande het derde stuk dat werd voorgelegd om verzoeksters onvermogen aan te tonen, het *“attestation de revenu”* van 30 augustus 2023 dat betrekking heeft op het inkomstenjaar 2022, heeft verweerder gemotiveerd dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer en dat niet alle inkomsten dienen te worden aangegeven, waardoor het attest niet uitsluit dat de aanvrager van dit stuk alsnog inkomsten heeft kunnen verwerven. In het administratief dossier bevindt zich ook een stuk *“extra documentatie/DVZ”* (AD, stuk 41) dat een screenshot is van een Marokkaanse overheidswebsite die uiteenzet wat de *“déclaration annuelle du revenu global”* juist inhoudt. Hoewel verzoekster volhoudt dat de inhoud van alle attesten is gecontroleerd en geverifieerd door een Marokkaanse beambte, gaat zij niet concreet in op het motief van verweerder dat niet alle inkomsten dienen te worden aangegeven, waardoor deze inkomsten niet kunnen zijn gecontroleerd. Dit wordt ook enkel maar bevestigd doordat verzoekster in haar visumaanvraag van 4 juli 2022, die ook is opgenomen in het administratief dossier, heeft verklaard dat zij wel degelijk was tewerkgesteld. Zo werd in vraag 21 van de visumaanvraag gevraagd naar de huidige tewerkstelling, waarop verzoekster antwoordde dat zij was tewerkgesteld in de privésector. Onder vraag 22 werd zelfs de werkgever genoemd (AD, stuk 25, *“Borderel MVV Studies/voorgelegde documenten”*). Daarenboven merkt de Raad nog op dat voormeld *“attestation de revenu”* enkel handelt over de inkomsten voor het jaar 2022, en niet over eventuele inkomsten in Marokko in 2023, met name in de maanden voor haar komst naar België.

2.11. Zelfs daargelaten de vraag of verzoekster afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst, dient daarenboven te worden vastgesteld dat het *“ten laste”* zijn steeds actief moet worden aangetoond. Verzoekster heeft meerdere geldtransfers voorgelegd, waarbij de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan haar. Verweerder is echter van oordeel dat deze overschrijvingen zeer onregelmatig in tijd waren, en tevens onstabiel. Verzoekster betwist geenszins dat *“in 2017 slechts één storting [werd] gedaan, in 2018 drie, daarna 2 jaar lang helemaal niets, in 2021 dan weer slechts vier stortingen, in 2022 werden er 6 stortingen gedaan waarvan vijf in de eerste zes maanden en in 2023 in de maanden voorafgaand aan haar komst naar België werden er vier stortingen gedaan”*. Verzoekster betoogt op blote wijze dat haar vader, in casu de Belgische referentiepersoon, ook meermaals naar Marokko is gereisd en bij deze gelegenheden nog gelden aan haar heeft overhandigd om te voorzien in haar levensonderhoud. Hiervan ligt echter geen enkel begin van bewijs voor en er blijkt evenmin dat verzoekster dit element aan het bestuur ter kennis heeft gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster blijft volhouden dat zij de gelden nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien en stelt dat zij in haar (meest recente) visumaanvraag niet heeft verklaard te kunnen beschikken over andere bestaansmiddelen of inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij mag er echter niet aan voorbijgaan dat de bewijslast dat zij in haar land van herkomst omwille van haar socio-economische toestand was aangewezen op de ondersteuning van haar vader op haar rust en zij een begin van bewijs moet voorleggen dat zij onvermogen of behoeftig was in haar land van herkomst en om deze reden afhankelijk was van de gelden van haar vader om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Met haar voormeld betoog toont zij nog niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij van mening was dat dit bewijs niet afdoende is geleverd. Verzoekster kan zich op dit punt niet beperken tot blote beweringen in haar visumaanvraag of aanvraag tot gezinshereniging.

In het administratief dossier zitten wel degelijk concrete aanwijzingen dat verzoekster reeds heeft gewerkt in haar land van herkomst (zie ook haar eerdere verklaring in het kader van de visumaanvraag van 4 juli 2022 dat zij was tewerkgesteld in de privésector). Alleszins heeft verzoekster aan de hand van de voorgelegde stukken nagelaten op afdoende wijze aannemelijk te maken dat zij zonder eigen inkomsten of bestaansmiddelen was in het land van herkomst. Doordat het voorgelegde *“attestation de revenu”* voor het inkomstenjaar 2022 geen enkele melding maakt van de inkomsten die verzoekster dat jaar genoot van haar tewerkstelling in de privésector bevestigt dit ook enkel maar dat dit attest niet vermag haar situatie van onvermogen of behoeftigheid in het land van herkomst op voldoende wijze aan te tonen. Verder werd ook reeds opgemerkt dat evenmin een dergelijk stuk voorligt voor het inkomstenjaar 2023, wat de maanden voor haar komst naar België betreft.

Gelet op al deze vaststellingen komt het ook geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over van verweerder om te stellen dat *“[d]e onregelmatigheid en onstabiele van de stortingen er enerzijds op [wijst] dat betrokkene – gezien zij vaak maanden tot jaren niets ontving – wellicht kon beschikken over andere bestaansmiddelen/inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien, zoals zij ook in haar visumaanvraag heeft verklaard. Anderzijds toont het aan dat de stortingen hoogstwaarschijnlijk aangewend werden voor specifieke doeleinden (zoals bijvoorbeeld het financieren van een vliegticket naar België voorafgaand aan haar komst) in plaats van dat betrokkene aangewezen was op deze stortingen om in haar levensonderhoud te voorzien.”*

2.12. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in de beoordeling in de bestreden beslissing onderuit te halen dat zij niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst onvermogen en ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat louter op basis van de onregelmatige en onstabiele geldverzekeringen, zonder dat er voldoende duidelijkheid bestaat inzake de sociale en economische situatie van verzoekster in het land van herkomst, onvoldoende kan blijken dat de overgemaakte gelden voor haar noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.13. Voor zover verzoekster nog een betoog heeft ontwikkeld ten aanzien van de motivering inzake de voorgelegde geldstorting van de referentiepersoon aan de *“Depot des Etudiants Etrangers”* van de Université catholique de Louvain (UCL) waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon op 3 juni 2023 12.000 euro heeft gestort voor verzoeksters studies in België, wijst de Raad erop dat dit betoog is gericht tegen een overtuigend motief. Zoals reeds is vastgesteld, dient verzoekster aan te tonen dat zij ten laste was van haar vader van in het land van herkomst. Hoewel de geldstorting voor haar studies heeft plaatsgevonden voor haar komst naar België, blijkt zeer duidelijk dat deze is gedaan om in verzoeksters levensonderhoud te voorzien tijdens haar studies in België en aldus niet kan worden beschouwd als een stuk om het ten laste van in Marokko te staven. Immers blijkt uit de documenten bij haar meest recente visumaanvraag (AD, stuk 30, *“Borderel MVV Studies/voorgelegde documenten”*) dat verzoekster een maandelijkse som van 987,5 euro per maand zal ontvangen voor haar onderhoud, vanaf haar aankomst in België. Nu reeds in de voorgaande bespreking is vastgesteld dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing niet heeft kunnen weerleggen dat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen en ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst, dient er niet verder te worden ingegaan op de stukken die handelen over het ten laste zijn in België. Zelfs indien verzoekster moet worden gevolgd waar zij stelt dat de 12.000 euro voor het bekostigen van haar studies en verblijf in België wel degelijk afkomstig is van haar vader, en deze geldsom meer bepaald een voorschot is op haar erfenis (zie haar verklaringen op 27 juni 2023), is dit niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat zij in haar land van herkomst geen eigen inkomsten had waarmee zij in haar levensonderhoud kon voorzien en zij specifiek afhankelijk was van de gelden van haar vader om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. Eenzelfde geldt voor wat betreft de samenwoning in België bij de Belgische referentiepersoon, zodat ook hier niet verder moet worden ingegaan op het betoog van verzoekster.

2.14. Gelet op wat voorafgaat, en voor zover zij een voldoende belang heeft bij haar kritiek, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

2.15. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS